

SLOVENSKI GOSPODAR

Uki (ustavi) v pouk in zabavo.

Štirnica vsak četrtek in volja o političnem... (text is very faded and difficult to read)

Mir ljudem...

Štiri božične praznike nismo mogli z veseljem ponavljati angeljskega božičnega slavo-speva: Slava Bogu ne višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre (svete) volje. Šele peti božič je pripeljal po svetu raztresene ude družin zopet nazaj k domačim božičnim jasticam. Niso še sicer vsi doma. Naši vjetniki so še v Italiji, drugi v daljni Rusiji, Franciji, Sv. deželi itd. Toda upanje lahko imajo, da slišijo kmalu veseli glas: Domov! Goriške brate je tudi še pregnal tuje zemlje lačni Lah izpod domače strehe. Bridko je to, a upajmo, da si bo kmalu tudi Goričan stavil na svoji neodvisni zemlji nove domove. Nekateri naši možje in fantje še sicer tudi nosijo orožje. Toda niso več daleč v mrzli Galiciji, ne v malarije polni Italiji in Albaniji, ampak blizu doma so, v novi Jugoslovanski domovini branijo domačo, slovensko grudo. Večina pa jih je že doma. Huda je bila štiriletna vojska; rane še niso zacepljene, a božično veselje vliiva zdravilno olje v skeleče rane. Hišni gospodar gleda v nedolžnih očesih svojih otrok le mir in brezskrbno veselje. Iz ljubezni do njih dela rade, kako bo jim pripravil ljubko domačijo. Trpljenje svetovne vojske nam je prineslo jugoslovansko, tujega jarma prosto domovino. To domovino urediti, storiti srečno in zadovoljno, to je naloga naše bližnje bodočnosti. Vojsko so začeli, da bi nas še bolj usuznjili. Bog pa nam je naklonil svobodo: Slava Bogu na višavah! Bog, ki v svoji neskončni previdnosti vodi

usodo narodov, naj še nam kmalu nakloni končni svetovni mir, mir in sloge v Jugoslaviji: mir ljudem na zemlji, ki so dobre (svete) volje!

Slovenska krščansko-socialna zveza za Štajersko.

Odbor S. K. S. Z. za Štajersko je imel v Mariboru v četrtek, dne 19. decembra sejo, ki ji je predsedoval dr. Hohnjec. Sprejeti so bili naslednji sklepi:

1. S. K. S. Z. pozdravlja izvršeno ustanovitev ujedinjene kraljevine S. H. S. in hkrati z zadovoljstvom ugotavlja, da je vselej bila v prvi vrsti tistih organizacij, ki so idejo narodne, kulturne in politične edinosti troimenskega jugoslovanskega naroda razširjale med slovenskim ljudstvom ter so ji v njegovi duši in njegovem srcu pripravljale dovzetna tla.

2. S. K. S. Z. poziva vse Slovence, ki se držijo krščanskega svetovnega naziranja, da se naj, kakor politično pridružijo Vseslovenski ljudski stranki, ozir. njeni članici Slovenski kmetijski zvezi, tako glede na nepolitično izobraževalno organizacijo poprimejo S. K. S. Z. in njenih društev po posameznih krajih.

3. S. K. S. Z. opozarja vsa izobraževalna (bralna) društva, ki so v njej včlanjena, naj takoj začnejo s smotrenim izobraževalnim delom in naj od njega ne odnehajo. Čas, v katerega smo stopili, je iz svojega naročja razgrnil veliko vprašanj, ki so življenske važnosti za ves jugoslovanski narod, zlasti za njegov slovenski del. Da bo naš narod uspešno sodeloval pri rešitvi teh vprašanj svoji veri in narodnosti v prid, je poduk neizogibna in nujna potreba. Poduka in pojasnila je tudi treba z ozirom na tiste, ki so tujinskega

duha in se pod vplivom tujih hujskarij pred, med in po vojni trudijo zasejati seme razdora med plemena jugoslovanskega naroda in seme neupanja zoper naše brate onstran Drine in Save.

4. S. K. S. Z. prav posebno kliče svoje somišljenike na mladinsko izobraževalno delo. Orlovske telovadne organizacije se naj poživijo, kjer so, kjer jih pa ni, naj se ustanovijo. Mladinska izobrazba in vzgoja se naj vrši po mladeniških in dekliških zvezah, ali pa, če takih ni, vsaj v področju Marijinih družb.

Čenjenim naročnikom! Novo leto se bliža; treba bo zopet plačati list. Ker je zveza z Dunajem silno slaba, zato letos ne bomo priložili položnic za pošiljatev naročnine. Položnice potrebujejo v sedanjih razmerah cele 3 tedne, predno pridejo v naše roke; medtem pa se naročniki hudujejo na nas, da sicer nismo nič krivi. Letos torej kupite denarno nakaznico in nam po nji pošljite naročnino. Nakaznico morate dobro izpolniti. Natančno napišite ob robu svoj naslov; t. j.: ime, kraj prebivanja in pošto, da ne bo zmot. Denar pošljite na naslov: Slovenski Gospodar v Mariboru. Obenem napišite tudi poleg svojega imena, ali ste star ali nov naročnik, ker nam s tem silno olajšate delo in prepričite zmote pri pošiljanju lista. Začnite naročnino takoj zdaj pošiljati da ne pride ob novem letu vse naenkrat, ker bi ne bilo mogoče gladko opraviti. Slov. Gospodar stane za celo leto K 8.—, za pol leta K 4.—, za četrt leta K 2.—

LISTEK

Vojaški novinec.

Belgijanka poročila

od avtorice Kinsjans; preložil za „Slov. Gospodar“ AL B.

(Dalje.)

Med tem, ko sta tu čakali in govorili o življenju na kmetih, se je častnik vrnil ter z narednikom odšel v sobo za slepec. Ko sta se nekaj časa mudila pri nesrečnikih, je šel zopet s stropnicah dol na dvorišče. Janez je šel za njim s skrinjico na hrbtu in popotno palico v roki, spremljan od narednika tja do vrat častnikovega stanovanja. Tu je častnik slepeca sam prijel za roko in mu rekel:

„Tam notri je Katrica; pričakuje vas.“

S temi besedami je odprl vrata.

Janez je potegnil iz žepa list ter visoko ga držal veselo zaklical:

„Katica, ljuba Katica, s tabo smem domov! Nič več mi ni treba služiti vojake; tu je moja odpuščina!“

„Res je, kar bravi“, je rekel častnik, videč, da se Katrica ni upala verjeti.

Med tem je bil Janez z razprostrtimi rokami stopil v sobo, a Katrica mu ni pohitela nasproti. — Ginjena deklica se je zgrudila s stola ter se po kolenih plazila k svoji dobrotnici, ki je sedela na zofi. Roke dvigaje in plakaje, hvaležno ji zroč v oči, je povorila deklica:

O gospa, kdo naj pride v nebesa, če ne boste vi! Oh, beseda mi zastajal! Srce mi bo počilo, umrla bom od veselja. Hvala vam, tisočkrat hvala!“

In res ji je glava brez moči omahnila gospoj v naročje in molče se je oklenila njenih kolen. Naenkrat pa se je vzdramila iz ginjenosti, planila je potoncu ter z glasnim vzklikom, z katerim je bila se

slišati mladeničovo ime, stekla z odprtimi rokami proti slepcu.

Ko sta bila do kraja izrazila svoje veselje in hvaležnost, sta Katrica in Janez zapustila bolnico, spremljena od prijaznih voščil svojih dobrotnikov.

Čudno je bilo videti, kako je cvetoča kmetica, slepega vojaka vodeč za roko, stopala po venlojskih ulicah. Vsi mimogredoči so strmeč postajali, ne toliko opozorjeni od postave nesrečnika, ki je s skrinjico na hrbtu in zelenim senčilom na očeh stopal poleg deklice, kakor od nerazumljivega izraza ponosa in veselja, ki je obrazu dekletovemu dajal nekaj čarobnega in plemenitega.

Dobra Katrica je bila tako ponosna na uspeh svoje požrtvovalnosti in poguma, da je stopala z dvignjeno glavo in vesolja žarečim obrazom, ne da bi bila povsila oči pred radovednimi pogledi meščanov.

Silno se ji je mudilo iz mesta, zato je priganjala slepeca, naj se požuri. Nepričakovana zmaga jo je bila iznenadila. Se zdaj je komaj verjela vse to, in včasih jo je spreletel strah, kakor da bi se bala, da bi ji kdo ne iztrgal nesrečnega prijatelja.

Slednjič je prišla do mestnih vrat; videla je na daljnem obzorju odprto polje, čez katero je držala pot v njeno vas. Šele zdaj se je iz njenih prs izvil glasen krik veselja. Hvaležno je obrnila oči proti nebu, se pokrižala in rekla neizročeno srečna:

„Zdaj pa le stopiva, Janez! Zdaj sva prosta!“

V.

Huda vročina je še bila, dasi so sence dreves na tleh postajale daljše. Čez pustinja in polja je še plaval prozorni duh poletja; listja ni ganila niti sapica; ptice so tiho sedele med nepremičnimi listi; vsi glasovi narave so molčali; dokler je neslo oko, ni bilo videti niti ljudi niti živali, bilo je, kakor da je zemlja zadremala od utrujenosti.

Na robu samotne poti, krite od vej mladih hrastov, je ležal vojak z glavo na tornistru in spal. Bil je bos; čevlji so ležali poleg njega.

Mlada kmetica je sedela ob njegovi strani ter upirala vanj bolesten pogled, med tem ko mu je natihem z brezovo vejo muha preganjala z obraza in nog.

Vojak je ležal na ležišču divje materine dušice, ki je okroginokrog širil sladko vonjavo. Divja zvončica mu je svoje zvončke nagibala čez čelo; poleg njegovih nog je sinjemočri svišč divgal svoje krasne čašice.

Moral je že dolgo časa počivati, kajti njegova spremljevalka je nemirno pogledala v sonce, kot bi hotela iz teka njegovega določiti, kako daleč se je že pomaknil dan. Morda je pa njena skrb izvirala iz drugega vzroka. In res je zapazila, da se je bilo to sonce zasukalo okrog ogle hrastovega gozda in so njegovi žarki že žgoče padali na telo spečega vojaka. Bila je čedalje bolj v zadregi; vstala je in se ozirala naokrog. Najprej je hotela upogniti veje mladega hrasta in jih zvezati, da bi vojaku podaljšala počitek; a ta poizkus je bil brezuspešen, ker je sijalo sonce že naravnost na čestni rob.

Potihoma in rahlo stopajoč je zdaj zlezla v goščavo in z nožem odrezala dve dolgi, ravni veji, se ustopila pred vojaka in gledajoč na sonce, kakor bi preračunavala načrt, veji vtaknila poleg njega kar v tla. Potem si je odvezala pas ter predpasnik kot široko zagrinjalo obesila pred prijateljev obraz, nato pa je zopet zadovoljna sedla poleg njega.

Še dolgo je poslušala, kako diha, kakor bi hotela šteti udarce njegovega srca. V oči mu ni mogla videti, ker jih je zakrivalo zeleno senčilo.

Slednjič se je vojak zganil, plaho tipal okrog, iztegnil roke ter plaho zaklical:

„Katica, Katrica, kje pa si?“

Deklica ga prime za roko in pravi:

„Tukaj sem, Janez. Pomirt se. A zakaj se treseš, kaj ti je?“

„Sanjalo se mi je, da si šla od mene“, odgovori mladenič in se vzravna. „Kakšne sanje so bile to. Še zdaj sem ves poten od straha.“

(Dalje prihodnjič.)

Nova jugoslovanska vlada.

Kakor smo že zadnjič poročali, je ministrski predsetnik Pašić odklonil poziv, da naj sestavi novo ministristvo. Regent Aleksander je nato imenoval za ministrskega predsednika Stojana Protič ter mu poveril nalogo, da sestavi novo ministristvo ki je sada sestavljeno sledeče: Ministrski predsednik Stojan Protič; podpredsednik dr. Anton Korosec, minister za zunanje zadeve dr. Ante Trumbić, minister za notranje zadeve Svetozar Pribičević, vojni minister general Mihajlo Rašić, naučni minister Ljuba Davidović, minister za finance dr. Momčilo Ninčić, za pravosodje dr. Marko Trifković, za bogočastje dr. Tugomir Alaupović, za poljedelstvo dr. Živko Petričić, za prehrano in obnovitev M. loje Jovanović, za železnice Marko Vulović, za javna dela Miloš Kapetanović, za gozdarstvo in rudarstvo dr. Spaho, za socialno politiko Vitomir Korač, za pošto in brzojav dr. E. lo Lukinač, minister za predela za ustavotvorno skupščino dr. Albert Kramer, za ministra za trgovino in obrt bo pa imenovan član srbske narodne stranke. Novoimenovani ministri so bili dne 21. decembra zapriseženi.

Kratek pregled zgodovine Slovencev, Hrvatov in Srbov.

Vsak dan slišimo, da smo si Slovenci, Hrvatje in Srbi bratje ter da tvorimo troedini narod. Marsikomu izmed nas pa je še neznana naša zgodovina; zato hočem v naslednjih vrsticah podati nekaj tečk iz naše zgodovine, ki bodo pokazale, da smo SHS v resnici bratje, sinovi ene in iste majke Slave, obenem pa bomo tudi videli, kako enako usode smo imeli skozi več stoletij.

V začetku 6. stoletja se je preselil eden izmed slovanskih narodov izza Karpatov v pokrajine ob doljeni Dobavi; ta narod so bili Slovenci, predniki današnjih Slovencev, Hrvatov in Srbov. Imeli so skupno ime in skupni jezik. Žal, da nismo ostali dolgo združeni, kajti že sredi 6. stoletja smo se ločili Slovenci od svojih bratov ter smo jeli pridirati na ozemlje današnje Ogrske, odtod pa dalje proti zapadu, kjer smo zasedli velik del Vzhodnih Alp, dočim so Hrvatje in Srbi ostali na Balkanskem polotoku. Vsled te ločitve je polagoma gineval skupni jezik, v teku stoletij se je spremenil v razna narečja, ki jih govorimo dandanes od Alp pa do Črnega, Egejskega in Jadranskega morja.

Slovenci so kaj kmalu čutili posledice ločitve od svojih krvnih bratov Srbov in Hrvatov. Podjarmili so jih mongolski Obri ali Avari. Za nekaj časa jih je rešil iz stiske prvi slovanski kralj Samo (623—658), ki je združil v svoji državi češke Slovane, polabske Srbe in Slovence; mogoče je, da je segal Samov vpliv tudi do Hrvatov in Srbov. Toda po Samovi smrti je razpadla njegova država in Slovenci so prišli zopet pod obrski jarem. V tej stiski je zaprosil slovanski vojvoda Borut Bavarca za pomoč; dobil jo je, Obri so bili premagani, a za to uslugo so morali Slovenci odslej priznati bavarsko-frankovsko, t. j. nemško nadoblast. Kaj kmalu so začutili nad seboj neasmiljeno pest nemških uradnikov, četudi so smeli še obdržati dalje svoje domaše vojvode.

Nič bolje se ni godilo bratom Hrvatom, ki so si ustanovili pod velikim županom Ljudevitom Posavskim med Dravo, Savo in Kolpo državo, imenovano Posavska Hrvaška. Tudi te Hrvate so pestili frankovski grofje. Zato se je dvignil zoper nje Ljudevit Posavski. Mnogo Slovencev se mu je pridružilo, a vsi so bili premagani; odslej niso smeli Slovenci imeti nič več domačih vojvod; namoestili so jih nemški grofje; tedaj se je začelo za nas gorje, ki smo ga čutili vsi še pred par meseci. Nemci so jeli ponemčevati naše kraje, pokrajina za pokrajino je padla kot žrtev ponemčevanja, malo nad Mariborom se je še le ustavila.

Nekoliko srešneja je bila zgodovina Hrvatov v poznejšem času. Okoli l. 910. se je posrečilo hrvaškemu kralju Tomislavu združiti vse Hrvate pod svojim žezlom. A komaj 200 let so vladali narodu kralji narodne krvi, kajti že 1102. l. so prišli Hrvatje pod vladno ogrskih kraljev. Kakor smo mi Slovenci stremili vedno za tem, da se otresemo nemškega jarma, tako so se tudi Hrvatje morali do letos boriti z Madjari za svobodo.

Srbi so se deliti sprva v več žup, enotne države niso imeli. Selo Štefan I. Nemanja je združil skoro vso zemljo, po kateri so prebivali Srbi, v dedno državo. Ustanovil je vladarsko rodbino Nemanjičev, ki je vladala Srbom več nego dvesto let. Najslavnejši vladarji iz te rodbine so bili Šte-

fan II. »Prvovenčani« (dobil je od papeža Honorija III. kraljevske krono), Štefan Milutin Uroš in Dušan Silni (1331—1355). Zadnji je imel naslov »car Srbov, Grkov in Bolgarov. Ugled, ki ga je imela Srbija za teh vladarjev v Zapadni Evropi, pa je gineval, ko je izumrla 1367. l. dinastija Nemanjičev. In baš tedaj bi bilo Srbiji treba največ moči, kajti jeli so jo napadati Turki. Na Vidov dan, dne 15. junija 1389. l. so izgubili junaški Srbi svojo svobodo v bitki na Kosovem polju. Odslej smo taruali vsi bratski narodi vsak pod svojim nasilstvom: Slovenci pod nemško-avstrijskim, Hrvatje pod madjarskim, Srbi pa pod turškim.

V silobranu so se dvignili Srbi v začetku 19. stoletja zoper avoje tlačitelje Turke. V teh bojih jih je vodil junaški Črni Jurij ali Karagorge, ustanovitelj sedanje srbske vladarske rodbine. 1813. l. je moral Črni Jurij bežati na Ogrsko, ko pa se je pozneje vrnil v domovino, ga je dal umoriti Miloš Obrenović, ki je odslej vladal Srbom kakor turški paša. V poznejših časih je še čestokrat divjal boj med Obrenoviči in Karageorgjeviči, dokler ni volila narodna skupščina 1903. l. sedanjega kralja Petra I., ki je sin kneza Aleksandra in kneginje Perzide Karagorgjevič.

Svetovna vojna, ki se je vnela 1914. l. je grozila Srbiji vnovič s poginom, toda kolo časa se je vrtelo tako, da je doneslo svobodo ne le Srbom, temveč tudi njihovim bratom Slovincem in Hrvatom. Vsi smo združeni sedaj v srečni in bogati državi SHS, v naši Jugoslaviji, koje svobode hočemo braniti tudi do zadnje kaplje krvi, spominjajoč se, koliko gorja so nam prizadejali tujci v teku več stoletij. Lahko smo ponosni na našo Jugoslavijo, kajti v svojih pokrajinah od korotanskih gora do Egejskega morja, pa od Temešvara do Jadranskega morja hrani naša država neizmerna bogastva. Bivši cesar Karel I. sam je rekel par dni pred razsulom Avstro-Ogrske odličnemu Slovincu: »Najlepša država, ki bo nastala, bo Jugoslavija!« Naša država pa ne bo ponosna same zaradi svojih zakladov, ona se bo ponašala tudi s svojo moderno ustavo, vsled katere ji ne bo vladal vladar kot samodržec, temveč — kakor se je kralj Peter sam izrazil — kot kronani predsednik republike. M. P.

Razne politične vesti.

Na Štefanovo v Radgono! Ob 14. uri dopoldne v Pistorjevi vojašnici veliko zborovanje radgonskih in okoliških Slovencev. Govorila dr. Slavič in urednik Žečot iz Maribora.

Narodna nestrpnost v Nemški Avstriji. Narodna nestrpnost v Nemški Avstriji je dobila oblike, ki kriče po represalijah. V Donavicu, Voitsbergu, Köflachu, Veitschu in v Gradcu, kjer se nahaja zelo veliko Slovencev, si nihče ne upa govoriti v slovenščini, kajti med Nemci je razširjeno, da je v Nemški Avstriji prepovedano govoriti v slovenščini. Neko gospo, ki se je pred dnevi v graškem tramvajskem vozu pogovarjala s svojo hčerke v slovenščini, so nestrpne »boljše graške dame« preteple z dežniki in obe vrgle iz tramvajskega voza.

Zastopniki Jugoslavije na mirovni konferenci. Iz Beograda se dne 20. dembra poroča, da bodo zastopali Jugoslavijo na mirovni konferenci Srb Nikolaj Pašić kot predsednik, kot člana pa Hrvat dr. Ante Trumbić in Slovenec dr. Ivau Žolger.

Italija zahteva 100 milijard vojne odškodnine. Poročila iz Rima pravijo, da bo zahtevala Italija od bivše Avstro-Ogrske razven ozemlja še tudi 100 milijard vojne odškodnine.

Wilson poseti papeža. Ameriško časopisje izraž zahtevo, da mora tudi papež biti zastopan na mirovnem kongresu, kjer naj ima pravico glasovanja. V zvezi s tem so poročila italijanskih listov, da bo Wilson dne 23. dec. ob 10. uri dopoldne obiskal tudi papeža. Ob tej priliki bo imel sv. Oče na Wilsona velevažen političen nagovor.

Italijanska predrznost. Dne 18. t. m. sta dva moža se hotela peljati v Trst, da obiščeta svoje družine. Ko se pripeljeta do Logatca, je nastopila revizija dokumentov. Naša dva moža se izkažeta z odprtim pismom, izstavljenim od vojaške oblasti države SHS. Ko službujoči stotnik vidi ta podpis, vpraša: »Kaj je to?« Odgovorilo se mu je: »Jugoslovanska država, kraljevina Slovencev, Hrvatov in Srbov.« Nato je odgovoril: »Mi ne priznajo tega.« Potem je ta dva moža dal zastražiti od karabinerjev in odplejati na vlak, s katerim sta se morala vrniti v Ljubljano. Kakor se zopet vidi iz tega slučaja, Italijani postopajo drzno in popolnoma v protislovju z mednarodnim pravom. Jih že bodo Francozi, Angleži in Amerikanci podučili,

Vesele božične praznike in srečno ter blagoslovljeno novo leto 1919

vsem našim mnogobrojnim naročnikom, dopisnikom, agitatorjem in prijateljem! — Ostanite nam zvesti tudi v novem letu!

Uredništvo in upravništvo
»Slov. Gospodarja.«

Naša trobojnica.

10. 12. 1918.

Zastava naša barve tri:
modrina neba,
rdečo kri,
in beli sneg nam kaže.

Tako sedaj smo bratje tri:
Hrvatje, Srbi,
Slovenci mi
Sinovi majke Slave.

In zvesta, modro ko nebo,
ljubezen naša
verna bo
in nesebično čista.

Zastava naša! Naša kri
prisega: Večno
naj živi
edinost vseslovanska!

Savinjska.

Slovenci! Jugoslovani!

Dne 19. nev. 1918 je padel v Mariboru slovenski dragonec Franc Vauhnik kot žrtev svoje ljubezni do jugoslovanske domovine. Naša dolžnost je, da tej prvi naši žrtvi v svobodni jugoslovanski domovini postavimo dostojen nagrobni spomenik. Zato se obrača podpisani NS na slovensko javnost s pozivom, naj omogoči s prispevki, da se izkažemo žrtvi za naše svobodno domovino hvaležno. Darovi se naj pošiljajo NS v Maribora (blagajnik prof. dr. Kovačič). — Narodni svet za Štajersko.

Potem seveda so lahko bili za vojsko!

Čudne reči prihajajo na dan, odkar smejo listi prosto pisati! Uradno se je dokazalo, da so najvišji bivši avstrijski generali najbolj kradli in oškodovali državo. Iz vojaških skladišč so dobivali za sebe in svoje vlačuge na tisoče metrov suknja in platna, medtem ko priprost vojak cele mesece niti srajce ni imel. Bivši cesar Karl je dobil zato, da je na parirju bil vrhovni armadni poveljnik, poldrug milijon kron na leto! Ni slaba plača! Nadvojvoda Friderik se je na vojsko razumel toliko kakor zajc na boben, a moral je biti armadni poveljnik in je za to vlekel na leto tudi 1 milijon kron. In tako bi lahko navedli še več tenih pijavk, ki so sezale ljudsko kri. A najgrše pri vsem tem je še pa to, da so žene nadvojvodov, ki so bili v vojski, dobivale od države podporo! Vojno ministristvo Nemške Avstrije razglša namreč uradno: Ženski člani cesarske hiše so dobivali, ako so njih soprogi bili v vojski, mesečno podporo in četrtletno stanarino. Tako je dobila nadvojvodinja Cita, bivša cesarica K 15.505; Avgusta, žena nadvojvoda Jožefa K 73.933; Izabela, žena večkratnega milijonarja Friderika K 30.837; Blanka, žena Leopolda Salvatorija K 3734; Marija Ana, žena princa Elija parmskega K 17.030 (ta je dobila tudi podporo za 6 otrok!). Ti velikaši torej, večkratni milijonarji, ki so med vojsko razkošno in razuzdano živeli, medtem ko je ljudstvo stradalo in trpelo, so dobivali za svoje žene in otroke državne podpore, cevne delavke, kečarice in kmetice pa večkrat niti vina nise dobile, če je tako dopadlo kakemu nemškemu uradniku! Ni čudno da smo pri takem svinjskem gospodarstvu napravili nad 70 milijard dolga! Taki gospodje so lahko hujskali za vojsko, ker jim je vojska bila molzna krava!

